

Arrest

nr. 338 284 van 19 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die vertegenwoordigd wordt door zijn bewindvoerders X en X, op 25 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 september 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn schoonzoon van Italiaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 5 februari 2024 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

1.2. Op 26 juli 2024 dient verzoeker een volgende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn schoonzoon met Italiaanse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet. Op 6 juni 2025 levert de arts-adviseur een advies af waaruit blijkt dat zowel de opvolging door specialisten, de nodige medicatie als de opvang in een gespecialiseerde instelling beschikbaar zijn in het land van herkomst.

1.3. Op 10 juni 2025 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het betreft de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.07.2024 werd ingediend door:

Naam: R. D. S.

Voorna(a)m(en): L. P.i

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [...]08.1953

Geboorteplaats: TATUI/SP

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...], 16 1910 KAMPENHOUT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.07.2024 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn Italiaanse schoonzoon M., E. (...) in toepassing van het toenmalige artikel 47/1 (thans 47/2) van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven en deze laatste begeleiden of komen vervoegen."

Verder stelt artikel 47/3 van dezelfde wet: "§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 3°, moeten bewijzen dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

De Koning kan de wijzen waarop de andere familieleden het bewijs van hun gezondheidstoestand kunnen leveren, bepalen."

Ter staving van zijn medische situatie werden door betrokkene de volgende stukken voorgelegd:

- 28/09/2022, 07/10/2022, 14/10/2022 et 21/10/2022 : neuropsychologisch bilan van mevrouw V. Tr. Serrao
- Ongedateerde medische verklaring dr. C. T. G.. Neurologie
- 19/02/2024 : verslag raadpleging neurologie van dr. A. G.
- 25/03/2024 : verslag raadpleging neurologie van dr. A. G.
- 25/03/2024 : attest dr. A. G..
- 25/03/2024 : attest dr. A. G..
- 25/03/2024 : attest dr. A. G..
- 12/07/2024 : rapport de consultation de neurologie du docteur A. G.
- 12/07/2024 : CMT du docteur A. G., neurologie.

Daarnaast ligt er ook een brief voor dd. 24.07.2024 van de advocaat van betrokkene met een uiteenzetting omtrent betrokkenes persoonlijke situatie alsook een beschikking van het vredegerecht van Vilvoorde dd. 17.10.2024.

Uit het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 06.06.2025 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstig medisch probleem dat mantelzorg behoeft. Rest dan nog de vraag om te bepalen of betrokkene verzorging door de Unieburger die hij wenst te vervoegen strikt behoeft. Volgens voormeld advies blijkt uit opzoeken in de niet-publieke database medCOI dat zowel de opvolging door specialisten, de nodige medicatie als de opvang in een gespecialiseerde instelling beschikbaar zijn in het land van herkomst. De advocaat van betrokkene stelt dat in onze weigeringsbeslissing van 05.02.2024 enkel opvangfaciliteiten in Rio de Janeiro werden vernoemd, daar waar betrokkene afkomstig is van Sao Paolo en ook één van zijn dochters in Sao Paolo woont. In het medisch advies van de arts-adviseur van DVZ van 06.06.2025 werd daarom specifiek een opvangmogelijkheid vermeld in Sao Paolo. Vanzelfsprekend gaat het hier om één mogelijkheid, wat niet

uitsluit dat er nog andere instellingen in de streek zijn waar betrokkene ook kan worden opgevangen en de nodige zorgen kan krijgen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat betrokkene gezinshereniging vraagt met zijn schoonzoon. Daarover stelt de advocaat: "Hij (lees: de schoonzoon) is economisch actief in België, aangezien hij voor het bedrijf TOYOTA MOTOR EUROPE NV in Brussel werkt." Uit opzoeken in de DOLSIS-databank van de FOD Sociale Zekerheid blijkt dat de referentiepersoon voltijds tewerkgesteld is (37,50u/week), waardoor deze dus niet in staat is om voltijds de zorg op te nemen voor betrokkene. Dat vormde ook een probleem toen betrokkene bij zijn dochter in Brazilië verbleef: "Na haar overlijden, is hij bij zijn dochter R.K.R.G. gaan wonen in Jardim Climax, in Brazilië. Aangezien zij moet werken om financieel rond te komen, was het voor haar echter niet mogelijk om hem de nodige continue mantelzorg te verstrekken, en werd er bijgevolg beslist om hem naar België te laten komt zodat R. C. en E. voor hem zouden kunnen zorgen ;" Betrokkene kan bezwaarlijk stellen niet voldoende zorgen te kunnen krijgen van zijn in Brazilië verblijvende dochter omdat zij moet gaan werken om financieel rond te komen en dan in dezelfde brief stellen dat de heer M., die eveneens voltijds werkt, wél de nodige continue zorgen zou kunnen verschaffen. De heer M. is bovendien senior engineer (cf. loonfiches) binnen zijn bedrijf, zodat het niet onredelijk is om aan te nemen dat hij ook buiten zijn uren nog voor zijn werkgever taken uitvoert en dat zijn job zich dus niet beperkt tot een gewone nine to five. Dat het niet de heer M. is die betrokkene van continue zorgen zou voorzien, maar wel de dochter (de echtgenote van de referentiepersoon), die overigens geen Unieburger is, wordt eveneens door de advocaat bevestigd: "Zijn dochter R. C. werkt namelijk niet, en is dus volledig beschikbaar om hem de nodige zorg te bieden, en hem te begeleiden waar nodig. Tegelijkertijd heeft hij zodoende nog de mogelijkheid om de dagdagelijkse taken te vervullen die hij nog kan doen. Hij wordt dus nog gestimuleerd om, en om zodoende de ziekte wat tegen te houden."

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene niet aantoont de verzorging door de Unieburger strikt te behoeven. Er zijn opvangmogelijkheden waar betrokkene continu kan verzorgd worden en familie aanwezig in Brazilië en in België zou het zijn dochter zijn die de continue zorg over hem zou opnemen nu de referentiepersoon gezien zijn professionele verplichtingen daar niet toe in staat zou zijn.

Dat de zorgen in Brazilië van mindere kwaliteit zouden zijn, is geen criterium waarmee overeenkomstig artikel 47/2 van de vreemdelingenwet moet worden rekening gehouden. Bovendien heeft betrokkene familie in Brazilië (een zoon en een dochter verblijven er nog). De zoon zou niet meer naar zijn vader omkijken maar het blijft bij een blote bewering die niet wordt gestaafd door enig objectief document. Hetzelfde geldt overigens voor de bewering dat de dochter waar betrokkene in Brazilië bij inwoonde tewerkgesteld zou zijn en dus niet de zorgen over meneer zou kunnen dragen. Ook hiervan wordt geen enkel stuk overgemaakt. Wat overigens los van het feit staat dat er wel degelijk de nodige opvang kan worden voorzien in het herkomstland.

Wat de beschikking van het vrederecht van Vilvoorde betreft: daarin worden de referentiepersoon en de dochter van betrokkene als bewindvoerders over betrokkene aangesteld. Het zijn onder meer de bewindvoerders die de verblijfplaats van betrokkene kiezen. Echter dient die verblijfplaats vanzelfsprekend gekozen te worden met inachtneming van de regels omtrent de toegang en het verblijf op het Belgisch grondgebied. Het behoort niet tot de rechtsmacht van de vrederechter om te bepalen of betrokkene al dan niet een verblijfsrecht wordt toegekend. Deze beslissing is dan ook niet in strijd met de voormelde beschikking.

Voormeld medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt aldus apart en beveiligd bewaard.

Huidige beslissing gaat gepaard met bijgevoegde gesloten omslag dewelke aan betrokkene, samen met de betekening van huidige beslissing, wordt overhandigd.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 3° en 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie wordt hem geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan, op basis van huidige gegevens, mag verwacht

worden dat hij zijn leven verder kan beleven in het land van herkomst of origine, mits beroep te doen op de nodige professionele medische zorg en/of ondersteuning van familie en zijn sociaal netwerk aldaar en dit dus zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat dit niet (meer) mogelijk zou zijn. De nodige medicatie alsook de opvolging door specialisten voor zijn medische toestand en de opvang in een instelling waar betrokkene continu kan worden verzorgd is beschikbaar in Brazilië.

Betrokkene is blijkens voormeld medisch advies in staat om te reizen mits hij daarbij ondersteund wordt door een derde.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Genomen uit de schending van:

- De artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna “VWEU”);
- Artikel 8 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04.11.1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (hierna “EVRM”);
- De artikelen 47/1, 47/2, 3° en 47/3, § 3 en van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Verblijfwet), gelezen in het licht van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38;
- De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

1. De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 47/2, 3° van de Verblijfwet die als volgt luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven en deze laatste begeleiden of komen vervoegen.”

Artikel 47/3, § 3 Verblijfwet specificeert dit verder:

“§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 3°, moeten bewijzen dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven. De Koning kan de wijzen waarop de andere familieleden het bewijs van hun gezondheidstoestand kunnen leveren, bepalen.”

Deze bepaling werd ingevoerd bij de omzetting in het Belgisch recht van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Artikel 3, §2, a) van deze richtlijn luidt inderdaad als volgt:

“andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; »

Overweging 6 van richtlijn 2004/38 luidt als volgt:

“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Het Europees Hof van Justitie heeft nog geen interpretatie gegeven aan wat er precies dient verstaan te worden onder de woorden “die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven” behalve wat volgt in de zaak C-22/21, arrest van 15 september 2022, SRS, AA t. Minister for Justice and Equality:

“23. De letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 volgens welke het „andere familielid” in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen, wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt gedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden. »

Eerste onderdeel: geen grondig onderzoek naar afhankelijkheidsband

2. Door geen grondig onderzoek te voeren naar de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn schoonzoon, maar zich te beperken tot de vaststelling dat de nodige medische zorg beschikbaar is in het land van herkomst, miskent verzoeker art. 47/2 en 47/3 § 3 Vw., gelezen in het licht van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het onderzoek van de verblijfsaanvraag van verzoeker op grond van artikel art. 47/2 en 47/3 § 3 Vw. zich beperkt tot een verwijzing naar de vaststelling in het medisch advies over de beschikbaarheid van de medische verzorging in het land van herkomst.

De bestreden beslissing verwijst namelijk naar het medisch advies dat gevoegd werd bij de beslissing en stelt:

“Uit het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 06.06.2025 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstig medisch probleem dat mantelzorg behoeft. Rest dan nog de vraag om te bepalen of betrokkene verzorging door de Unieburger die hij wenst te vervoegen strikt behoeft. Volgens voormeld advies blijkt uit opzoeken in de niet publieke database medCOI dat zowel de opvolging door specialisten, de nodige medicatie als de opvang in een gespecialiseerd instelling beschikbaar zijn in het land van herkomst. De advocaat van betrokkene stelt dat in onze weigeringsbeslissing van 05.02.2024 enkel opvangfaciliteiten in Rio de Janeiro werden vernoemd, daar waar betrokkene afkomstig is van Sao Paolo en ook een van zijn dochters in Sao Paolo woont. In het medisch advies van de arts adviseur van DVZ van 06.06.2025 werd daarom specifiek een opvangmogelijkheid vermeld in Sao Paolo. Vanzelfsprekend gaat het hier om een mogelijkheid, wat niet uitsluit dat er nog andere instellingen in de streek zijn waar betrokkene ook kan worden opgevangen en de nodige zorgen kan krijgen.”

Verwerende partij onderzoekt hierbij echter geenszins of verzoeker de zorg van zijn schoonzoon en dochter die in België verblijven strikt behoeft, en dus of er een voldoende afhankelijkheidsband is tussen verzoeker en zijn schoonzoon die rechtvaardigt dat hij wordt toegelaten tot verblijf.

Immers, de loutere vaststelling dat de nodige medische zorgen beschikbaar zijn in Brazilië doet niets af aan het feit dat verzoeker afhankelijk is van zijn schoonzoon en diens echtgenote omwille van zijn medische situatie, en dat deze afhankelijkheidsband vereist dat hij in België verblijft, bij hen.

Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft uitgelegd in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), legt artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de EU lidstaten “een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen” (§ 21).

Immers, de lidstaten moeten “zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.” (§ 22)

Ook legt het Hof uit dat “deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§ 32)

Specifiek m.b.t. de hypothese in kwestie heeft het Hof het volgende benadrukt:

“De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid.” (C-22/21, arrest van 15 september 2022, § 23)

In het arrest C-22/21 van 15 september 2022 benadrukt het Hof nogmaals de doelstelling van deze bepaling: de doelstelling van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, gelezen in het licht van overweging 6, waarin wordt gepreciseerd dat deze richtlijn tot doel heeft „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”, door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die weliswaar niet onder een van de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde categorieën van „familielid” van een Unieburger vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met die burger hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden [zie in die zin arresten van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 32, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 60]. (§ 24)

Ook stelde het Hof m.b.t. de verblijfsaanvraag van de familieleden die ten laste zijn van de Unieburger, de band van dien aard moet zijn “dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden. » (§ 27)

Hieruit blijkt dus duidelijk dat een verblijfsaanvraag gegrond op art. 47/2 en 47/3 § 3 Vw. (die een omzetting in Belgisch recht uitmaken van artikel 3, lid 2 van de richtlijn) tot doel heeft om de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, en dus om het verblijf van familieleden die niet in de definitie van artikel 2, punt 2 van de richtlijn vallen, maar wel een bijzondere relatie van afhankelijkheid hebben met de Unieburger te vergemakkelijken.

Bij het nemen van een beslissing over een verblijfsaanvraag gegrond op art. 47/2 en 47/3 § 3 Vw., moet verwerende partij dus onderzoeken of er omwille van de medische toestand van de aanvrager een zodanige afhankelijkheidsband bestaat tussen hem en de Unieburger die rechtvaardigt dat hij wordt toegelaten tot verblijf. Verwerende partij kan zich hierbij niet beperken tot de vaststelling dat de nodige medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, aangezien dit de afhankelijkheidsband tussen de verzoeker en de Unieburger geenszins uitsluit.

Bovendien veronderstelt artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 dat de verblijfsaanvragen van deze familieleden gunstiger worden behandeld dan verblijfsaanvragen van andere staatsburgers van derde landen. Echter, door zich te beperken tot een onderzoek naar de beschikbaarheid van de medische zorg in het land van herkomst van verzoeker, behandelt verwerende partij in essentie zijn verblijfsaanvraag op dezelfde manier als een aanvraag op grond van 9ter Vw. Hierdoor behandelt verwerende partij de verblijfsaanvraag van verzoeker niet gunstiger dan een andere derdelander, wat in strijd is met art. 47/2 en 47/3 § 3 Vw. samengelezen met artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38.

Door geen grondig onderzoek te voeren naar de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn schoonzoon, maar zich te beperken tot de vaststelling dat de nodige medische zorg beschikbaar is in het land van herkomst, miskent verzoeker art. 47/2 en 47/3 § 3 Vw., gelezen in het licht van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38.

Ook handelt verwerende partij zodoende niet als zorgvuldige administratie, aangezien het geen afdoende onderzoek voert naar de verblijfsaanvraag. Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

Bovendien schendt verwerende partij ook de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, aangezien de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Het onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel: incorrecte invulling van artikel 47/2, 3° en 47/3 § 3 Vw

4. Door te oordelen dat verzoeker niet aantoont de verzorging door zijn Unieburger schoonzoon strikt te behoeven, aangezien deze gezien zijn professionele verplichtingen daar niet toe in staat zou zijn, schendt de bestreden beslissing artikel 47/2, 3° en 47/3 § 3 Vw van de Verblijfswet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing weigert de verblijfsaanvraag omdat de continue zorgen voor verzoeker niet door de heer M. zou worden voorzien, maar door diens echtgenote, de dochter van verzoeker.

Zodoende geeft verwerende partij een te enge invulling aan artikel 47/2, 3° en 47/3 § 3 Vw van de Verblijfswet, houdt het geen rekening met alle elementen van het dossier, en maakt het allerlei op niets gefundeerde veronderstellingen.

4.1. Op de eerste plaats benadrukt verzoeker dat hij lichamelijk afhankelijk is, zowel van zijn dochter als van zijn schoonzoon.

Door te oordelen dat de voorwaarden van artikel 47/2, 3° en 47/3 § 3 Vw niet voldaan zijn om de reden dat zijn schoonzoon overdag werkt, en dus tijdens die uren niet voor hem de nodige mantelzorg kan bieden, geeft verwerende partij een te enge invulling van deze bepalingen.

Immers, er wordt niet betwist dat verzoeker inwoont bij zijn schoonzoon, dat deze voorziet in al zijn materiële noden en de nodige mantelzorg biedt op de uren dat hij niet aan het werk is, en dat zijn schoonzoon als bewindvoerder verantwoordelijk is om alle nodige rechtshandelingen te stellen in zijn belang.

Het feit dat zijn dochter eveneens instaat voor de nodige mantelzorg gedurende de uren dat de heer M. aan het werk is, sluit niet uit dat hij strikt lichamelijk afhankelijk is van zijn schoonzoon. Hij is immers van beide afhankelijk, die ieder op hun manier de noodzakelijke zorg bieden. Zorgen voor iemand met ernstige alzheimer is namelijk een zware opdracht. Gelukkig kunnen de heer M. en zijn echtgenote die last onder elkaar delen, en samen de nodige mantelzorg bieden. Het is ook daarom dat ze beiden aangesteld werden als bewindvoerders door de vrederechter.

Noch de Richtlijn 2004/38, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie, laat toe om deze bepaling op deze manier te interpreteren dat de nodige verzorging uitsluitend van de Unieburger afkomstig zou moeten zijn, in het bijzonder waar de verzoeker ook afhankelijk is van de echtgenote van de Unieburger met wie hij samenwoont.

Immers, zoals hierboven uiteengezet, volgt uit de rechtspraak van het HvJ dat een verblijfsaanvraag gegrond op art. 47/2 en 47/3 § 3 Vw. tot doel heeft om de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, en dus om het verblijf van familieleden die een bijzondere relatie van afhankelijkheid hebben met de Unieburger te vergemakkelijken. Ook stelt het Hof dat dit een situatie van lichamelijke afhankelijkheid veronderstelt.

Nergens uit deze rechtspraak blijkt echter dat deze lichamelijke afhankelijkheid uitsluitend t.a.v. de Unieburger zou moeten zijn, en niet ook t.a.v. andere inwonende familieleden van de Unieburger zoals diens echtgenote kan bestaan.

Deze bepalingen in de Verblijfswet moeten bovendien worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie die afhankelijk is van hem, zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

Uw Raad heeft reeds het volgende geoordeeld: “[d]e artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.” (RvV 294.090 van 12.09.2023)

Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor art. 47/2, 3° en 47/3 § 3 Vw.

Indien deze bepalingen zo worden begrepen dat deze geen verblijfsrecht openen voor een familielid die om medische redenen de nodige verzorging van zowel de Unieburger als diens echtgenote strikt behoeven, louter en alleen omdat de verzorging niet uitsluitend door de Unieburger wordt toegekend, dan ontkent met het nuttig effect van het Unieburgerschap (vervat in artikel 20 VWEU) en van het recht op vrij verkeer (vervat in artikel 21 VWEU). Dit zou er immers toe kunnen leiden dat de Unieburger wordt ontmoedigd om vrij naar een andere EU-lidstaat te reizen, of in huidige geval, zelfs te worden gedwongen om het grondgebied van de EU te verlaten.

Door art. 47/2, 3° en 47/3 § 3 Vw een dermate restrictieve toepassing te geven, miskent verwerende partij art. 47/2, 3° en 47/3 § 3 Vw., alsook art. 20 en 21 VWEU.

4.2. Bovendien houdt verwerende partij hierbij geen rekening gehouden met de beschikking van de vrederechter van Vilvoorde, waarbij de heer M. en zijn echtgenote samen als bewindvoerders zijn aangesteld voor verzoeker.

Op 31.10.2024 stuurde de raadsvrouw van verzoeker een e-mail naar DVZ ter aanvulling van de aanvraag, waarin vermeld werd (stuk 4):

“Mijn cliënt diende op 26.07.2024 een aanvraag gezinshereniging o.g.v. art. 47/2, 3° van de Verblijfswet.

Ik schrijf u deze e-mail om zijn aanvraag te vervolledigen. Ondertussen heeft de vrederechter van Vilvoorde namelijk beslist dat de medische toestand van Meneer vereist dat hij onder bewindvoering wordt geplaatst (zie beschikking in bijlage). De referentiepersoon (zijn schoonzoon), E. M., en zijn dochter, R.C. M., werden aangesteld als bewindvoerders.

Dit is een bijkomend element dat aantoont dat de gezondheidsproblemen van Meneer R. D. S. vereisen dat de referentiepersoon (Unieburger) voor hem zorg moet dragen in ruime zin. Immers, de vrederechter erkent niet alleen dat zijn medische situatie zodanig ernstig is dat hij niet langer handelingsbekwaam is en dus zelf geen beslissing meer kan nemen over zijn persoon en zijn goederen, maar bovendien dat zijn dochter en schoonzoon de geschikte personen zijn om hem bijstand te verlenen en te vertegenwoordigen. Ook al is dit geen strikte medische zorg, is het opnemen van een taak als bewindvoerder ook een vorm van verzorging omwille van de medische toestand in de zin van artikel 47/2, 3° van de Verblijfswet.”

Verwerende partij houdt hiermee geen enkele rekening waar zij stelt dat niet is aangetoond dat verzoeker de nodige verzorging door de Unieburger strikt heeft.

Zij beperkt zich bij deze beoordeling in essentie tot de vraag of de heer M. continu aanwezig is om de nodige zorg voor verzoeker te bieden, maar antwoordt niet op het aangevoerd element dat de taak als bewindvoerder eveneens een vorm van verzorging omwille van de medische toestand in de zin van artikel 47/2, 3° van de Verblijfswet uitmaakt.

Niet alleen houdt verwerende partij geen rekening met die cruciaal element, maar bovendien is motivering in de bestreden beslissing over de beschikking van de vrederechter totaal naast de kwestie:

“Wat de beschikking van het vrederecht van Vilvoorde betreft: daarin worden de referentiepersoon en de dochter van betrokkene als bewindvoerders over betrokkene aangesteld. Het zijn onder meer de

bewindvoerders die de verblijfplaats van betrokkene kiezen. Echter dient de verblijfplaats vanzelfsprekend gekozen te worden met inachtneming van de regels omtrent de toegang en het verblijf op het Belgisch grondgebied. Het behoort niet tot de rechtsmacht van de vrederechter om te bepalen of betrokkene al dan niet een verblijfsrecht wordt toegekend. Deze beslissing is dan ook niet in strijd met de voormelde beschikking.”

Verwerende partij antwoordt hiermee niet op de essentiële vaststelling die uit de beschikking van de vrederechter volgt, namelijk dat de heer M. is aangesteld als bewindvoerder voor verzoeker, omdat deze handelingsonbekwaam is ten gevolge van zijn medische toestand. Verwerende partij houdt er totaal geen rekening mee dat dit ook zorg is die verzoeker strikt behoeft in de zin van artikel 47/2, 3° van de Verblijfswet, en die vereist dat hij bij zijn schoonzoon en familie in België kan blijven.

Door dit cruciaal element niet in aanmerking te nemen, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien schendt verwerende partij ook de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, aangezien de beslissing m.b.t. de beschikking van de vrederechter niet afdoende is gemotiveerd.

4.3. Tot slot is deze beoordeling gegrond op loutere veronderstellingen van de verwerende partij. Zo beweert de bestreden beslissing dat de heer M. ook buiten zijn werkuren moet werken, waardoor hij geen tijd zou hebben om te zorgen voor zijn schoonvader:

“De heer M. is bovendien senior engineer (cf. loonfiches) binnen zijn bedrijf, zodat het niet onredelijk is om aan te nemen dat hij ook buiten zijn uren nog voor zijn werkgever taken uitvoert en dat zijn job zich dus niet beperkt tot een gewone nine to five”.

Dit is een pure veronderstelling vanwege de verwerende partij, die geen enkele steun vindt in het administratief dossier.

Door op basis van deze veronderstelling te oordelen dat de verzoeker geen persoonlijke zorg van zijn schoonzoon behoeft, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het onderdeel is gegrond in zijn geheel.

Derde onderdeel: onzorgvuldig onderzoek van elementen in dossier

5. Door geen rekening te houden met alle elementen die door verzoeker werden aangebracht, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

6. De bestreden beslissing beperkt zich tot de vaststellingen van het medisch advies dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in Brazilië, zonder rekening te houden met alle elementen die werden aangebracht ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag.

De bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies dat gevoegd werd bij de beslissing en stelt:

“Uit het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 06.06.2025 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstig medisch probleem dat mantelzorg behoeft. Rest dan nog de vraag om te bepalen of betrokkene verzorging door de Unieburger die hij wenst te vervoegen strikt behoeft. Volgens voormeld advies blijkt uit opzoekingen in de niet publieke database medCOI dat zowel de opvolging door specialisten, de nodige medicatie als de opvang in een gespecialiseerd instelling beschikbaar zijn in het land van herkomst. De advocaat van betrokkene stelt dat in onze weigeringsbeslissing van 05.02.2024 enkel opvangfaciliteiten in Rio de Janeiro werden vernoemd, daar waar betrokkene afkomstig is van Sao Paolo en ook een van zijn dochters in Sao Paolo woont. In het medisch advies van de arts-adviseur van DVZ van 06.06.2025 werd daarom specifiek een opvangmogelijkheid vermeld in Sao Paolo. Vanzelfsprekend gaat het hier om een mogelijkheid, wat niet uitsluit dat er nog andere instellingen in de streek zijn waar betrokkene ook kan worden opgevangen en de nodige zorgen kan krijgen.”

Hiermee antwoordt de Dienst vreemdelingenzaken geenszins op bepaalde elementen die in de begeleidende brief van verzoekers raadvrouw werden gevoegd om aan te tonen dat verzoeker niet de nodige zorg kon genieten (stuk 3).

Zo werd een rapport van 2022 aangebracht waaruit bleek dat de bestaande professionele zorg voor dementiepatiënten in Brazilië nog ruim onvoldoende is.

“Zo stelt een rapport van juni 2022 over de zorg in Brazilië het volgende (vrij vertaald):

“Er is echter behoefte aan betere en meer uitgebreide dementietraining voor zorgprofessionals, zodat zij mensen met dementie en hun zorgbehoeften op de juiste manier kunnen identificeren. Het gebrek aan informatie over dementie, beperkte toegang tot diensten, en de stigma's rondom deze aandoening maken het moeilijk om professionele hulp te zoeken. In Brazilië wordt geschat dat meer dan 70% van de mensen met dementie niet formeel is gediagnosticeerd. De gezondheids- en langdurige zorgsystemen zijn niet goed voorbereid om deze mensen en hun families op de juiste manier te ontvangen, te diagnosticeren en te verzorgen. Deze families weten vaak ook niet waar of hoe ze hulp kunnen krijgen. Bovendien zijn er maar weinig professionals die gespecialiseerd zijn in de gezondheid van ouderen en goed getraind zijn in het omgaan met dementie. In Brazilië zijn er vrijwel geen georganiseerde en goed gecoördineerde zorgtrajecten voor dementie, waar mensen met de eerste symptomen van de aandoening kunnen worden geadviseerd over welke professionals en welke soort ondersteuning ze moeten zoeken. Daarnaast is de publieke informatie over maatregelen om het risico op dementie te verminderen nog steeds zeer onvoldoende. Deze situatie vermindert de kans op een tijdige diagnose, wat resulteert in een late of ontbrekende diagnose en een gebrek aan daaropvolgende ondersteuning.”

Verwerende partij antwoordt hier gewoonweg niet op.

Hetzelfde geldt voor de elementen die werden aangevoerd om te benadrukken dat het van belang was dat verzoeker verzorgd zou kunnen worden door zijn familie en niet in een bejaardentehuis:

“Op de eerste plaats omdat het uiteraard logisch is dat zij als familie voor hem willen zorgen, en hem niet alleen willen laten in een bejaardentehuis. Uit de wetenschappelijke literatuur blijkt immers dat sociale interactie en een goede zorgomgeving van belang is om cognitieve achteruitgang tegen te gaan of te vertragen. Zie met name:

Hsu, H. C., & Lu, C. L. (2018). Social Isolation and Cognitive Decline Among Elderly People: A Systematic Review and Meta-Analysis. *Journal of the American Geriatrics Society*, 66(12), 2339-2348.

Deze studie onderzoekt de relatie tussen sociale isolatie en cognitieve achteruitgang bij ouderen. De bevindingen suggereren dat sociale isolatie een risicofactor kan zijn voor snellere cognitieve achteruitgang.

Fazio, S., & Karon, J. M. (2020). The Role of Family Involvement in Dementia Care: Effects on Quality of Life and Care Outcomes. *Dementia and Geriatric Cognitive Disorders*, 49(5), 533-545.

Dit onderzoek bespreekt hoe de betrokkenheid van familieleden de kwaliteit van leven en zorgresultaten bij dementie kan beïnvloeden, en benadrukt het belang van familiecontact voor het welzijn van patiënten.

In die zin is het voor de gezondheid van Meneer R. D. S. veel beter om de nodige zorg te krijgen van zijn dochter en schoonzoon, met professionele medische ondersteuning, dan alleen te zijn in een bejaardentehuis ver weg van zijn familie.”

Er wordt ook benadrukt door de artsen van verzoeker dat deze nood heeft aan stabiliteit:

“Hieronder stabiel gunstige situatie” (bl. 60 van het dossier van stukken bij het begeleidend schrijven)

Ook wordt benadrukt dat de situatie bij zijn familie in België goed is (zie medische attest dd. 12.07.2024):

“Omwille van zijn medische toestand heeft hij continue begeleiding nodig.

De situatie is goed bij zijn dochter thuis, waarbij hij hulp en begeleiding van zijn dochter krijgt en tegelijkertijd voldoende bewegingsruimte en mogelijkheden om wat hij nog zelf kan ook nog te doen.”

Door geen rekening te houden met deze elementen die aantonen waarom het strikt noodzakelijk is dat verzoeker omwille van zijn medische gezondheidstoestand bij zijn familie in België verblijft, en niet wordt opgenomen in een bejaardentehuis in Sao Paulo, ver weg van zijn familie, heeft Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing op onzorgvuldige wijze genomen.

Zoals hierboven werd uiteengezet, werd bovendien ook geen rekening gehouden met de beschikking van de vrederechter die de heer M. aanstelt als bewindvoerder. Dit is nochtans een belangrijk element dat aantoonst dat verzoeker de verzorging door de heer M. strikt behoeft.

Door geen rekening te houden met deze elementen, miskent de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

Het onderdeel is gegrond.

Vierde onderdeel: bevel om het grondgebied schendt recht op familieleven

7. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten het accessorium vormt van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden en dat is aangetoond dat deze beslissing moet worden vernietigd, ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd.

Bovendien is de motivering met betrekking tot het bevel om het grondgebied manifest in strijd met artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM.

De beslissing m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten is als volgt gemotiveerd:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan, op basis van de huidige gegevens, mag verwacht worden dat hij zijn leven verder kan beleven in het land van herkomst of origine, mits beroep te doen op de nodige professionele medische zorg en/of ondersteuning van familie en zijn sociaal netwerk aldaar en dit dus zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat dit niet (meer) mogelijk zou zijn. De nodige medicatie alsook de opvolging door specialisten voor zijn medische toestand en de opvang in een instelling waar betrokkene continu kan worden verzorgd is beschikbaar in Brazilië. Betrokkene is blijkens voormeld medisch advies in staat om te reizen mits hij daarbij ondersteund wordt door een derde.”

Met deze motivering houdt verwerende partij op geen enkele manier rekening met de afhankelijkheidsband die bestaat tussen verzoeker en zijn familie in België, zoals nochtans vereist door artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM.

8. Artikel 74/13 Vw bepaalt dat “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Deze bepaling is een reflectie van artikel 8 van het EVRM dat het recht op privé- en familieleven waarborgt (zie voorbereidende werken, Kamer 2011-12, nr. 1825/001 17 en 24).

Met betrekking tot analyse van artikel 8 EVRM, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende beginselen uitgewerkt:

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven” worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats moet “onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM

3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

9. In casu was verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoeker toe te laten zijn privé- en familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied te handhaven en ontwikkelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat enige belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met alle elementen van verzoekers individuele situatie.

Verwerende partij beperkt zich immers tot de bewering dat verzoeker zijn leven kan verderzetten in zijn land van herkomst, zonder te onderzoeken of zijn recht op een familieleven zich verzet tegen een scheiding van zijn familie in België.

Er wordt zelfs geen melding gemaakt van de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn familie België, nl. zijn dochter, schoonzoon en kleinkinderen.

Verwerende partij heeft dus geen grondig onderzoek gevoerd naar de gevolgen van het bevel om het grondgebied te verlaten op verzoekers familieleven.

Zoedoende schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM

Het onderdeel is gegrond.

Het middel is gegrond in zijn geheel en rechtvaardigt de vernietiging van de bestreden beslissing."

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.2.2. In het eerste middelonderdeel verwijst verzoeker naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-22/21 van 15 september 2022, waarin het Hof verklaarde:

"23. De letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 volgens welke het „andere familielid” in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die **verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen**, wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de

eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt gedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.»

Verzoeker betoogt dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar deze afhankelijkheidsband. De bestreden beslissing zou zich beperken tot de vaststelling in het medisch advies dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in Brazilië. Verzoeker voert aan dat moest worden onderzocht of er omwille van de medische toestand van de aanvrager een zodanige afhankelijkheidsband bestaat tussen hem en de Unieburger die rechtvaardigt dat hij wordt toegelaten tot verblijf. De bestreden beslissing kon zich hierbij niet beperken tot de vaststelling dat de nodige medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, aangezien dit de afhankelijkheidsband tussen de verzoeker en de Unieburger niet uitsluit.

De Raad merkt op dat verzoeker op 1 september 2023 een eerste aanvraag van een verblijfskaart indiende als ander familielid van een burger van de Unie, met de vermelding “ander familielid – ziek – schoonvader” (administratief dossier; bijlage 19ter van 1 september 2023). Op 5 februari 2025 werd een eerste weigeringsbeslissing genomen, waarin als volgt werd gemotiveerd:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 01.09.2023 gezinshereniging aan met zijn schoonzoon M., E. (...), van Italiaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...) 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van dezelfde wet stelt:

“§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Artikel 40bis, §2 van dezelfde wet stelt dat als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

In casu dient vastgesteld te worden dat betrokkene de schoonvader is van de Unieburger. Verder blijkt niet uit het dossier dat betrokkene zich niet kan beroepen op artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Zo worden er geen documenten overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene vermogend genoeg was in zijn herkomstland en dus niet ten laste viel van de referentiepersoon. Noch werd er in het verleden een aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 40bis ingediend dewelke vervolgens werd afgewezen. Betrokkene toont dus niet aan dat hij niet tot de categorieën familieleden behoort dewelke vervat zijn in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast maakte betrokkene de volgende stukken over dewelke zijn medische situatie moeten duiden: - Neuropsychologisch verslag - vertaling - Medische verklaring – Dr. C. T. G. - vertaling Er dient opgemerkt te worden dat uit het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 31.01.2024 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, blijkt dat betrokkene leidt aan een ernstige medische problematiek waardoor hij niet zelfstandig kan leven en hulp nodig heeft van derden. Deze hulp hoeft voorlopig niet door een zorgverlener gegeven te worden maar kan ook door familie worden verstrekt. Verder blijkt ook uit het advies dat in Brazilië zowel 24/7 ouderenzorg beschikbaar is in een rust- en verzorgingstehuis alsook thuisverpleging. Aldus is het niet onredelijk te besluiten dat betrokkene de verzorging door de Unieburger niet strikt behoeft. Huidig medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt aldus apart en beveiligd bewaard. Huidige beslissing gaat gepaard met bijgevoegde gesloten omslag dewelke aan betrokkene, samen met de betekening van huidige beslissing, wordt overhandigd. Gezien betrokkene enerzijds niet aantoonde niet tot de categorieën van familieleden voorzien in artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en anderzijds niet bewijst dat hij de verzorging door de Unieburger strikt behoeft, toont hij niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° en 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie wordt hem geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken”.

Er werd op 26 juli 2024 een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend voor verzoeker, als “ziek familielid” overeenkomstig artikel 47/2, 3°, van de vreemdelingenwet. In een begeleidende e-mail schreef de advocaat van verzoeker het volgende:

“Mijn cliënt diende op 26.07.2024 een aanvraag gezinshereniging o.g.v. art. 47/2, 3° van de Verblijfswet.

Ik schrijf u deze e-mail om zijn aanvraag te vervolledigen. Ondertussen heeft de vrederechter van Vilvoorde namelijk beslist dat de medische toestand van Meneer vereist dat hij onder bewindvoering wordt geplaatst (zie beschikking in bijlage). De referentiepersoon (zijn schoonzoon), E. M., en zijn dochter, R. C. M., werden aangesteld als bewindvoerders.

Dit is een bijkomend element dat aantoont dat de gezondheidsproblemen van Meneer R. D. S. vereisen dat de referentiepersoon (Unieburger) voor hem zorg moet dragen in ruime zin. Immers, de vrederechter erkent niet alleen dat zijn medische situatie zodanig ernstig is dat hij niet langer handelingsbekwaam is en dus zelf geen beslissing meer kan nemen over zijn persoon en zijn goederen, maar bovendien dat zijn dochter en schoonzoon de geschikte personen zijn om hem bijstand te verlenen en te vertegenwoordigen. Ook al is dit geen strikte medische zorg, is het opnemen van een taak als bewindvoerder ook een vorm van verzorging omwille van de medische toestand in de zin van artikel 47/2, 3° van de Verblijfswet.”

Ook in de begeleidende brief van verzoekers advocate wordt beargumenteerd dat de verzoeker geen ascendent ten laste is in de zin van artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet, maar conform artikel 47/2 van de vreemdelingenwet de gezinshereniging vraagt omwille van zijn medische problemen en zijn afhankelijkheid van de medische zorg van de referentiepersoon.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de aanvraag voor verzoeker uitdrukkelijk werd aangevraagd op grond van artikel 47/2, 3°, van de vreemdelingenwet, dat in zijn huidige lezing luidt:

“Art. 47/2.

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven en deze laatste begeleiden of komen vervoegen.”

Verder stelt artikel 47/3 van de vreemdelingenwet:

“§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 3°, moeten bewijzen dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven. De Koning kan de wijzen waarop de andere familieleden het bewijs van hun gezondheidstoestand kunnen leveren, bepalen.”

Waar verzoeker aanvoert dat de aanvraag enkel werd onderzocht vanuit de beschikbaarheid van medische zorg in Brazilië en dat de band van afhankelijkheid tussen hem en de Unieburger onvoldoende werd onderzocht, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert enerzijds dat de medische zorg beschikbaar is in instellingen in Brazilië, en anderzijds dat de nog in Brazilië wonende dochter de medische zorg kan opnemen. Hiermee wordt niet enkel omtrent het strikt medische luik gemotiveerd, maar wordt wel degelijk gemotiveerd over de band van afhankelijkheid tussen de verzoeker en de referentiepersoon, en meer bepaald met betrekking tot de vraag of de persoonlijke verzorging strikt noodzakelijk is. Specifiek met betrekking tot de band van afhankelijkheid tussen verzoeker en de Unieburger, motiveert de bestreden beslissing:

“Daarnaast moet opgemerkt worden dat betrokkene gezinshereniging vraagt met zijn schoonzoon. Daarover stelt de advocaat: “Hij (lees: de schoonzoon) is economisch actief in België, aangezien hij voor het bedrijf TOYOTA MOTOR EUROPE NV in Brussel werkt.” Uit opzoeken in de DOLSIS-databank van de FOD Sociale Zekerheid blijkt dat de referentiepersoon voltijds tewerkgesteld is (37,50u/week), waardoor deze dus niet in staat is om voltijds de zorg op te nemen voor betrokkene. Dat vormde ook een probleem toen betrokkene bij zijn dochter in Brazilië verbleef: “Na haar overlijden, is hij bij zijn dochter R.K.R.G. gaan wonen in Jardim Climax, in Brazilië. Aangezien zij moet werken om financieel rond te komen, was het voor haar echter niet mogelijk om hem de nodige continue mantelzorg te verstrekken, en werd er bijgevolg beslist om hem naar België te laten komt zodat R. C. en E. voor hem zouden kunnen zorgen ;” Betrokkene kan bezwaarlijk stellen niet voldoende zorgen te kunnen krijgen van zijn in Brazilië verblijvende dochter omdat zij moet gaan werken om financieel rond te komen en dan in dezelfde brief stellen dat de heer M., die eveneens voltijds werkt, wél de nodige continue zorgen zou kunnen verschaffen. De heer M. is bovendien senior

engineer (cf. loonfiches) binnen zijn bedrijf, zodat het niet onredelijk is om aan te nemen dat hij ook buiten zijn uren nog voor zijn werkgever taken uitvoert en dat zijn job zich dus niet beperkt tot een gewone nine to five. Dat het niet de heer M. is die betrokkene van continue zorgen zou voorzien, maar wel de dochter (de echtgenote van de referentiepersoon), die overigens geen Unieburger is, wordt eveneens door de advocaat bevestigd: "Zijn dochter R. C. werkt namelijk niet, en is dus volledig beschikbaar om hem de nodige zorg te bieden, en hem te begeleiden waar nodig. Tegelijkertijd heeft hij zodoende nog de mogelijkheid om de dagdagelijkse taken te vervullen die hij nog kan doen. Hij wordt dus nog gestimuleerd om, en om zodoende de ziekte wat tegen te houden."

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene niet aantoonde de verzorging door de Unieburger strikt te behoeven. Er zijn opvangmogelijkheden waar betrokkene continu kan verzorgd worden en familie aanwezig in Brazilië en in België zou het zijn dochter zijn die de continue zorg over hem zou opnemen nu de referentiepersoon gezien zijn professionele verplichtingen daar niet toe in staat zou zijn."

In essentie motiveert de bestreden beslissing aldus dat:

- De medische zorg, inclusief mantelzorg, kan worden verstrekt in Brazilië, weze het in een zorginstelling en/of door de in Brazilië wonende dochter van de verzoeker als mantelzorger, die tot voor kort voor hem zorgde. Daarbij wordt er op gewezen dat er zorg in een instelling mogelijk is in Sao Paulo, waar deze dochter woont.
- De referentiepersoon is niet degene die de medische zorgen zal verstrekken, gelet op zijn professionele verplichtingen; volgens verzoekers eigen verklaringen is het immers de in België verblijvende Braziliaanse dochter die verzoeker zal verzorgen.

Er wordt aldus wel degelijk gemotiveerd met betrekking tot de vraag of de verzoeker de zorgen van de referentiepersoon "*strikt behoeft*". Uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt immers dat de mantelzorg die de verzoeker nodig heeft, niet persoonlijk door de referentiepersoon zelf zal worden verstrekt. Deze werkt immers voltijds in een senior functie en kan het grootste deel van de tijd niet aanwezig zijn bij zijn schoonvader. Verzoeker betwist niet dat de zorgen in de praktijk zullen verstrekt worden door de echtgenote van de referentiepersoon, die de dochter is van de verzoeker. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de medische zorgen, inclusief mantelzorg, ook door de nog in Brazilië verblijvende dochter kunnen worden verstrekt.

Verzoeker verwijst naar de arresten van het Hof van Justitie in de zaken "*Rahman*" en het arrest in de zaak C-22/21 van 15 september 2022. Artikelen 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet vormen de omzetting van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn en hebben tot doel het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. Daarbij moet het verblijf van de gezinsleden die niet onder artikel 2.2. van de richtlijn vallen en die een bijzondere band van afhankelijkheid hebben met de Unieburger, vergemakkelijkt worden.

Het staat *in casu* buiten betwisting dat de EU-burger (lees: de referentiepersoon) reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. De vraag die zich dient te stellen is of de referentiepersoon zich ertoe verplicht zou zien België of de Europese Unie te verlaten indien de verzoeker niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Met betrekking tot de vraag of het begrip "*persoonlijke verzorging door de burger van de Unie*" waarvan sprake in artikel 47/2, 3°, van de vreemdelingenwet betekent dat deze verzorging enkel door de Unieburger zelf kan worden gegeven, merkt de Raad op dat in de voorbereidende werkzaamheden (Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, Doc 53 3239/001, 9 december 2013, p. 22) enkel het volgende wordt gesteld:

"De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Daargelaten of artikel 47/2, 3°, van de vreemdelingenwet toelaat dat de "*persoonlijke verzorging*" ook kan worden verleend door de partner van de Unieburger/referentiepersoon, wordt *in casu* in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzorging ook kan worden verleend door verzoekers dochter die in Brazilië woont en in zorginstellingen aldaar. Verzoeker voert aan dat deze dochter dit niet langer kan combineren met een fulltime tewerkstelling. De bestreden beslissing motiveert dat dit in het verleden wel het geval was, en dat er in Brazilië instellingen zijn waar de verzoeker bijkomend of voltijds verzorgd kan worden. Het enkele feit dat het voor de verzoeker en zijn familie praktischer en/of financieel meer comfortabel is om de verzoeker in België te laten verzorgen door de Braziliaanse echtgenote van de Unieburger (verzoekers andere dochter), houdt niet in dat de verzoeker de hulp van de referentiepersoon strikt behoeft.

De verwerende partij heeft aldus wel degelijk op afdoende wijze gemotiveerd in het licht van artikel 47/2, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat deze motivering geen steun vindt in de feitelijke elementen van de zaak, noch dat deze kennelijk onredelijk zou zijn.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In het tweede middelonderdeel betwist verzoeker het motief dat niet de referentiepersoon maar wel diens echtgenote, verzoekers dochter, de medische zorg zal verstrekken. Hij wijst er op dat de zorg door beide echtgenoten gezamenlijk zal worden verstrekt en dat een te enge invulling werd gegeven aan het begrip "*persoonlijke zorg strikt behoeven*".

Hoger werd er reeds op gewezen de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker kan worden verzorgd door verzoekers dochter die in Brazilië woont en in zorginstellingen aldaar. Er wordt zelfs specifiek, maar exemplatief, gemotiveerd dat er een zorginstelling is in Sao Paulo, waar deze dochter ook woont. Het enkele feit dat het voor de verzoeker en zijn familie praktischer en/of financieel meer comfortabel is om de verzoeker in België te laten verzorgen door de Braziliaanse echtgenote van de Unieburger (verzoekers andere dochter), houdt niet in dat de verzoeker de hulp van de referentiepersoon strikt behoeft. Meer nog, met het betoog dat de zorg *de facto* zal verstrekt worden door de in België verblijvende dochter, erkent de verzoeker in wezen dat de mantelzorg kan worden verstrekt door iemand anders dan de referentiepersoon, en dat de zorg uit zijn aard niet is verbonden aan één bepaalde persoon.

De bestreden beslissing motiveert dan ook op afdoende wijze dat de zorg kan worden verleend in Brazilië door een andere persoon, weze het een van verzoekers dochters, dan wel in een zorginstelling. Verzoekers kritiek dat artikel 47/2 van de vreemdelingenwet te eng werd toegepast en dat de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU vereist dat ook de partner van de Unieburger de zorg moet kunnen verstrekken, doet niets af aan het motief dat verzoeker door andere personen in Brazilië kan worden verzorgd.

Waar verzoeker verwijst naar de beschikking van de vrederechter van Vilvoorde, waarbij de referentiepersoon en zijn echtgenote werden aangesteld als bewindvoerders, merkt de Raad vooreerst op dat uit de beschikking blijkt dat de verzoeker nog steeds in staat wordt geacht zijn patiëntenrechten zelf uit te oefenen. Daarnaast merkt de Raad op dat een aanstelling als bewindvoerder met betrekking tot de persoonlijke en zakelijke rechten van de verzoeker, niet gelijk staat met de uitoefening van een persoonlijke medische zorg. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat de vrederechter geen rechtsmacht heeft met betrekking tot de toegang en het verblijf op het grondgebied. Het feit dat de vrederechter verzoeker onder bewindvoering van de referentiepersoon en zijn echtgenote heeft geplaatst, betekent dan ook niet dat de verwerende partij niet langer kon vaststellen dat de verzorging in het land van herkomst mogelijk was, zodat verzoeker de zorg van de Unieburger niet strikt behoeft.

Verzoeker meent dat de bewindvoering eveneens een medisch element vormt met betrekking tot de verzorging, maar laat na concreet aannemelijk te maken waarom dit dan wel zo zou zijn.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.4. In het derde onderdeel voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met een rapport over de zorg voor dementiepatiënten. Dit rapport stelt dat de informatie over dementie in Brazilië onvoldoende verspreid is, waardoor kans is op onvoldoende tijdige diagnose en inadequate verzorging. De Raad merkt echter op dat verzoeker reeds gediagnosticeerd is, en dat de bestreden beslissing, middels het advies van een arts-adviseur, net vaststelt dat er, onder meer, in de woonplaats van de dochter Sao Paulo, wel degelijk een gespecialiseerd centrum voor dementiepatiënten is. De kritische rapportering die de verzoeker aanhaalt, doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing. Voorts wijst de bestreden beslissing er op dat het gegeven dat de zorg in Brazilië van mindere kwaliteit zou zijn, geen criterium is bij het bepalen of verzoeker de zorg van de Unieburger strikt behoeft; daarbij wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoeker nog een zoon en een dochter heeft in Brazilië.

Waar verzoeker nog bronnen aanhaalt waaruit blijkt dat verzorging door de familie en een stabiele omgeving belangrijk zijn, merkt de Raad op dat hiermee niet wordt aangetoond dat het contact met de in Brazilië wonende dochter niet mogelijk zou zijn of dat er aldaar geen sprake zou kunnen zijn van een stabiele omgeving. Er wordt nagegaan of verzoeker de verzorging door de Unieburger die hij wenst te vervolgen strikt behoeft. Volgens voormeld advies blijkt uit opzoeken in de niet-publieke database medCOI dat zowel de opvolging door specialisten, de nodige medicatie als de opvang in een gespecialiseerde instelling beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.5. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat de verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/2, 3°, van de vreemdelingenwet, met name dat het ander familielid moet aantonen dat het wegens ernstige gezondheidsredenen de persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeft, in wezen niet verschilt van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker onvoldoende aantoont dat hij afhankelijk is van de referentiepersoon. Verzoeker voert nog aan dat onvoldoende werd nagegaan of er sprake was van afhankelijkheidsbanden met de andere kinderen, kleinkinderen, ..., maar laat na enig gegeven aan te brengen waaruit nog andere afhankelijkheidsbanden zouden blijken.

De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan, op basis van de huidige gegevens, mag verwacht worden dat hij zijn leven verder kan beleven in het land van herkomst of origine, mits beroep te doen op de nodige professionele medische zorg en/of ondersteuning van familie en zijn sociaal netwerk aldaar en dit dus zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat dit niet (meer) mogelijk zou zijn. De nodige medicatie alsook de opvolging door specialisten voor zijn medische toestand en de opvang in een instelling waar betrokkene continu kan worden verzorgd is beschikbaar in Brazilië. Betrokkene is blijkens voormeld medisch advies in staat om te reizen mits hij daarbij ondersteund wordt door een derde. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.”

Het is niet betwist dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wist of behoorde ook te weten dat hij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat hij het land zou dienen te verlaten indien dit verzoek werd afgewezen. Uit artikel 8 van het EVRM volgt geen algemene verplichting voor een Staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM · 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *“EZZOUHDI c. Frankrijk”* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat *“de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”*. Verzoeker, een man van 72 jaar oud, heeft meer dan 70 jaar van zijn leven in het herkomstland doorgebracht, zonder de nabijheid van de Unieburger. Verzoeker toont niet aan dat de gevestigde Unieburger gedwongen zal zijn om verzoeker te vergezellen naar Brazilië bij uitvoering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk over de familie en sociaal netwerk van verzoeker aanwezig in het land van herkomst. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake van dwingende elementen die op het tegendeel wijzen.

Het vierde onderdeel is niet gegrond.

2.2.6. Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Genomen uit de schending van:

- artikel 42 van de Verblijfswet;
- artikel 52, §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna, *Verblijfsbesluit*);
- de formele motiveringsplicht uit artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

10. Door geen enkele motivering te geven voor het ruim overschrijden van de termijn van de zes maanden voor het nemen van de bestreden beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 42 van de Verblijfswet, artikel 52, §4 van het Verblijfsbesluit en de formele motiveringsplicht uit de wet van 29 juli 1991.

11. Artikel 47/1 Verblijfswet bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”

Bijgevolg is artikel 42 Verblijfswet ook van toepassing op verblijfsaanvragen op grond van artikel 47/2 Vw.

Artikel 42, §1, lid 1 van de Verblijfswet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, lid 2 van het Verblijfsbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Deze bepalingen vormen de omzetting in Belgisch recht van artikel 10 van de Richtlijn 2004/38:

“1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten: (...)”

12. Verzoeker heeft op 26.07.2024 zijn aanvraag gezinshereniging ingediend. De bestreden beslissing werd pas op 10.06.2025 genomen, hetzij bijna een jaar later, en dus ruim voorbij de termijn van 6 maanden waarvan sprake in de Verblijfswet, in het Verblijfsbesluit en in de richtlijn.

De raadvrouw van verzoeker heeft de tegenpartij meermaals aangeschreven om te wijzen op het verstrijken van de termijn (stuk 5).

Door een negatieve beslissing te nemen, lang na het verstrijken van de termijn, zonder deze laattijdigheid enigszins te motiveren, schendt de bestreden beslissing de artikelen geïnviseerd in het middel.

De bestreden beslissing om die reden vernietigen zou niet strijdig zijn met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie omdat het niet impliceert dat het verblijfsrecht automatisch wordt toegekend na verloop van de termijn van 6 maand. Er kan evenwel verwacht worden van de tegenpartij, conform de wet en de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dat de beslissing zo snel mogelijk wordt genomen en dat, indien de termijn niet gerespecteerd wordt, de bestreden beslissing motiveert waarom de redelijke termijn werd overschreden.

In het arrest Diallo, C-246/17 van 27 juni 2018 heeft het Europees Hof van Justitie het belang van het naleven van de 6 maanden termijn voor de beslissing benadrukt, dat de beslissing positief of negatief zou zijn:

“34 Reeds uit de bewoordingen van die bepaling blijkt dus dat de lidstaten een verblijfskaart moeten afgeven aan de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38, uiterlijk zes maanden na aanvraag ervan.

35 Zoals de advocaat-generaal in punt 44 van zijn conclusie heeft aangegeven, laat de uitdrukking „binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake” er geen twijfel over bestaan dat de lidstaten gehouden zijn de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen die termijn af te geven.

36 Zoals de advocaat-generaal aansluitend in de punten 45 en 46 van zijn conclusie in wezen heeft uiteengezet, betekent het in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gebruikte begrip „afgifte” dat de bevoegde nationale autoriteiten verplicht zijn om binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden de aanvraag te behandelen, een besluit te nemen en, als de aanvrager de voorwaarden vervult om het recht van verblijf op grond van die richtlijn te verkrijgen, hem zijn verblijfskaart te verstrekken.

37 Zoals de advocaat vervolgt in punt 49 van zijn conclusie, vindt die uitlegging overigens steun in de rechtspraak van het Hof, dat aangaande de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart heeft geoordeeld dat de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na indiening van de aanvraag moet worden afgegeven (arrest van 5 september 2012, Rahman e.a. C-83/11, EU:C:2012:519, punt 42).

38 Hieruit volgt dat de verplichting voor de lidstaten om de verblijfskaart aan een familielid van een burger van de Unie af te geven binnen de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dwingend voorgeschreven termijn van zes maanden noodzakelijkerwijs inhoudt dat een besluit wordt genomen en ter kennis van de betrokkene wordt gebracht vóór die termijn verstrijkt.

39 Dat geldt ook wanneer de bevoegde nationale autoriteiten de betrokkene een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie weigeren.

40 De bij artikel 10 van richtlijn 2004/38 ingestelde administratieve procedure, waarbij binnen een termijn van zes maanden moet worden onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht is en, met name, of zij onder het begrip „familielid” in de zin van die richtlijn vallen, kan door de bevoegde nationale autoriteiten immers zowel met een positief besluit als met een negatief besluit worden afgerond.

41 In die context kan de termijn waarbinnen het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie ter kennis van de aanvrager wordt gebracht niet verschillen naargelang het besluit van de bevoegde nationale autoriteit positief of negatief uitvalt.

42 Ook wanneer de bevoegde nationale autoriteit na behandeling van de aanvraag voor een verblijfskaart vaststelt dat de voorwaarden voor afgifte daarvan niet zijn vervuld, dient zij haar besluit tot weigering van de verblijfskaart bijgevolg te nemen en ter kennis te brengen van de aanvrager binnen diezelfde termijn van zes maanden.

43 Gelet op het voorgaande moet op de eerste en de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht.”

Verder in het arrest benadrukt het Hof nog dat het om een dwingende termijn gaat:

“streeft de bij artikel 10 van richtlijn 2004/38 ingestelde administratieve procedure ernaar dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders is in het licht van het Unierecht.” (§63)

De verwerende partij diende bijgevolg de bestreden beslissing te nemen binnen de termijn van zes maanden. Zij kan dan ook niet zomaar beslissen om af te wijken van deze termijn zonder enige motivering in de bestreden beslissing over het overschrijden van de redelijke termijn.

Door geen enkele motivering te geven voor het ruim overschrijden van de termijn van de zes maanden voor het nemen van de bestreden beslissing, is deze in strijd met artikel 42 van de Verblijfswet, artikel 52, §4 van het Verblijfsbesluit en de formele motiveringsplicht uit de wet van 29 juli 1991.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. Artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

In dit verband wordt er op gewezen dat artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG, dat luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen.

Uit de rechtspraak van het HvJ blijkt dat artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG een administratieve procedure betreft die ernaar streeft dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht is, waarbij dit onderzoek zowel met een positief besluit als met een negatief besluit kan worden afgerond (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 40). Verder blijkt dat de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen de zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend moet worden afgegeven (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 37 en HvJ 5 september 2012, C-83/12, *Rahman*, pt. 42).

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG niet meer betreft dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgemaakt en waarbij een dwingende termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van het voormelde artikel 10 kan bijgevolg als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend.

Het HvJ heeft in het reeds aangehaalde arrest “*Diallo*” verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht (pt. 43). Echter wordt in dit arrest ook aangegeven dat de Richtlijn 2004/38/EG geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen (pt. 45). Het HvJ benadrukt dat, volgens zijn vaste rechtspraak, de afgifte aan een derdelander van een verblijfstitel als bedoeld in het voormelde artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn geen rechten schept, maar dat het gaat om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (pt. 48). Het stelt tevens dat de declaratoire aard van de verblijfskaarten met zich meebrengt dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (pt. 49).

Het HvJ maakt in zijn arrest verder duidelijk dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden, haaks staat op de doelstellingen van de Richtlijn 2004/38/EG voor zover dit het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor (pt. 55). Het besluit daarom dat de Richtlijn 2004/38/EG aldus moet worden uitgelegd dat deze zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (pt. 56). Bijgevolg is een afgifte van de verblijfskaart als familielid van een Unieburger enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Het vormt aldus de correcte omzetting van artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG. Net als deze richtlijn bepaling, voorziet het voornoemde artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden. Evenmin geeft het de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen.

Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit met de daarin voorziene verplichte afgifte van een verblijfskaart indien geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag, vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG en het arrest “*Diallo*”. Met toepassing van artikel 159 van de Grondwet kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, wegens strijdigheid met artikel 42 van de vreemdelingenwet (RvS 12 december 2023, nr. 258.197).

Gelet op de voorgaande bespreking, moet artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit als onbestaanbaar met artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG worden beschouwd. De Raad stelt vast dat het inderdaad gaat om een flagrante en onbetwistbare strijdigheid met de hogere rechtsregels waaraan het voormelde artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit wordt geacht uitvoering te geven, zodat ook het bestuur deze bepaling buiten beschouwing moest laten. De aflevering van een verblijfskaart aan verzoeker is immers slechts mogelijk wanneer het bestuur, na het voeren van een onderzoek naar de *in casu* relevante voorwaarden, tot de vaststelling komt dat zij voldoet aan deze voorwaarden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder van oordeel is dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden en dus geen recht heeft op de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht er slechts toe strekt te overheid te verplicht de motieven in rechte en in feite waarop de bestreden beslissing genomen is, weer te geven, wat *in casu* gebeurd is. De formele motiveringsplicht gaat niet zover dat de overheid zou moeten uitleggen wat de achterliggende jurisprudentie is van deze of gene bepaling. Het volstaat dat het bestuur de toepasselijke juridische regels correct toepast.

Een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG, van artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vijftieng door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT